

čeno, § 16 nesp. pat., ale také § 239 poslední odstavec ex. ř. i proti srovnalým rozvrhovým usnesením nižších stolic, a dlužno proto těžisko předpisu §u 52 náhr. zák., k němuž důvodová zpráva ničeho nepodotýká, spatřovati v tom, že dán jest proto, aby určil — mimo usnesení, do něhož stížnost přípustna býti má, o čemž níže — okruh osob, které k stížnosti jsou oprávněny, což by bylo mohlo býti pochybno, když tu vystupuje účastník, jak v nesporném tak v exekucním řízení posud neznámý, Státní pozemkový úřad, — ale ne proto, aby stanovil počet stížnostních stolic, a sluší proto i dovolací stížnost míti za přípustnou aspoň v mezích §u 16 nesp. pat. Tu ale dlužno uvážiti, že usnesení prvního soudce ukládá finanční prokuratuře pouze jisté vyjádření za tím účelem, aby vysvětleny byly okolnosti, jež možná při rozvrhu budou se jeviti důležitými. Klade sice finanční prokuratuře jistou sankci, totiž tu, že, nevyhoví-li příkazu, bude přejímací cena rozvržena bez dalšího řízení, i mohlo by pouze býti otázkou, zdali finanční prokuratuře, když zájmům od ní zastupovaným hrozí z té sankce po případě újma, příslušela či nepříslušela stížnost, tato otázka ale je již bezpředmětná, protože finanční prokuratura dovolací stížnosti proti nevyhovujícímu usnesení rekursního soudu již nepodala. Otázkou však nemůže býti, že stěžovateli, jemuž ze sankce v usnesení prvního soudu újma nehrozí, právo stížnosti nepříslušelo, neboť tu nejde o opatření ve smyslu §u 9 nesp. pat., jež by se hmotných práv dotýkalo a jímž by tedy on za stížena míti se mohl, nýbrž jde pouze o opatření diskretionární ve smyslu §u 2 č. 5 nesp. pat., úkon nesporné šetření řídicí, v němž mu žádný účastník svou stížností brániti nemůže. Jako strana nemůže nespornému soudci zbraňovati, aby nevyslychal účastníky nebo osoby přezvědčné nebo znalce a vůbec neprováděl šetření, jež za potřebné nebo vhodné uznává, tak tomu i zde, stěžovatel nemůže chtíti, aby se soudci zabránilo, aby si nezjednal vysvětlení, jež za potřebné má, i musí vyčkati spíše jeho konečného rozhodnutí, proti němuž teprve stížnost mu příslušet bude, v níž možno i uplatňovati, že okolnosti, k jichž zjištění formelněprávní opatření nyní napadené čelilo, jsou nerozhodny a že tedy jich zjištění třeba nebylo, ale nynější stížnost je nemístná a proto nepřipustná, neboť kdyby podobné stížnosti přípustny byly, bylo by účastníkům dáno na vůli, napadáním opatření soudcových, ve smyslu §u 2 čís. 5 nesp. pat. vydaných, konečné rozhodnutí do nekonečna protahovati, což jistě není v zájmu práva a nemohlo zákonodárcem býti obmyšleno. Ale toto vše, co vyvozeno z předpisů nesporného řízení, patrně zamýšlí také sám § 52 náhr. zák., když praví, že proti u s n e s e n í o r o z v r h u přejímací ceny přísluší stížnost t. j. že přísluší t e p r v proti tomuto usnesení a ne proti usnesením předběžným. Hmotně právní otázku tedy, kterou stěžovatel rozvinuje, nechť si provede teprv proti rozvrhovému usnesení, ne-
bude-li mu vyhovovat.

Čís. 4506.

Pozemková reforma.

Pouhá žádost vlastníka za vyloučení dle §u 3 písm. a) záb. zák. (za ponechání dle §u 20 příd. zák.) nebrání tomu, by nebyl zabraný majetek vypovězen.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1924, R I 1028/24.)

D o u s n e s e n í p r v é h o s o u d u, jímž byla doručena vlastníku zabraného majetku výpověď Státního pozemkového úřadu, vznesl vlastník stížnost, již r e k u r s n í s o u d vyhověl a prohlásil výpověď tu za bezúčinnou. N e j v y š š í s o u d změnil usnesení rekursního soudu v ten smysl, že zamítl stížnost vlastníka do výpovědi a ponechal výpověď v platnosti.

D ů v o d y:

Co se tkne námitky, že vlastník vznesl nárok na vyloučení čtyř parcel dle Šu 3 písm. a) záb. zák., a žádal za ponechání všech vypovězených nemovitostí dle Šu 20 příd. zák., dlužno v stručnosti odvětití tolik, že stěžovatel je na omylu, maje za to, že objekty Šu 3 písm. a) náhr. zák. a Šu 20 příd. zák. nejsou zabrány, neboť zábor stíhá všecek veliký pozemkový majetek osoby (§ 1 a 2 záb. zák.) a vyloučení dle Šu 3 písm. a) záb. zák. pokud se týče ponechání dle Šu 20 příd. zákona nenastává ex lege (ipso jure), nýbrž aby ty které nemovitosti ze záboru vystoupily, k tomu třeba, aby je Státní pozemkový úřad se schválením správního výboru rozhodnutím svým vyloučil (§ 7 čís. 1 a § 11 čís. 1 zák. o poz. úř.) nebo aby k ponechání jich svolil (§ 20 příd. zák.). Dokud se tak nestalo, jsou dotyčné nemovitosti zabrány a není tedy porušen předpis Šu 12 náhr. zák., jenž dopouští výpověď jen při zabraném majetku. O to, zda rozhodnutí Státního pozemkového úřadu působí ex nunc či ex tunc, netřeba se přiti, neboť to je pro rozhodující otázku nezávažno, protože i tehdy, působí-li ex tunc, nezačíná působiti dříve, než tu je, to jest, i když má povahu rozhodnutí pouze deklaratorního a ne konstitutivního — což ovšem nikdo při objektech Šu 3 písm. a) záb. zák. vzhledem k jeho znění popíratí nebude, nic to na věci nemění a nepřekáží to, by se dokud tu rozhodnutí kladné není, výpověď nedala, to tím spíše, když možno za vyloučení objektů dle Šu 3 lit. a) žádati i po výpovědi, a nelze Státnímu pozemkovému úřadu brániti, by výpověď nedal, ať ví nebo neví, zda strana bude nárok na vyloučení, jenž může druhdy býti velmi pochybný, vubec uplatňovati. To by byl nucen, aby při všech objektech, kde by sebe vzdálenější možnost takového uplatňování byla, výpovědi se zdržel, pokud se týče by se jí zatím zdržel i při objektech, jež zřejmě pod předpis ten nespádají, ohledně nichž však strana přes to, ač zřejmě neprávem, nárok takový uplatňuje. Tak by bylo možno provádění agrární reformy nezodpovědně zdržovati, ne-li mařiti. Za to výpověď nárokům strany na vyloučení na újmu není, protože, budou-li nároky ty uznány, výpověď stane se bezpředmětnou. Pro soud rozhodující o platnosti výpovědi proto naprosto stačí, by buď byl zábor poznamenán neb oznámení o zamýšleném převzetí podáno nebo žádost za poznamenání to, pokud se týče toto oznámení zároveň se podávaly (§ 23 náhr. zák.), poznámku záboru však, v rozhodnutí rekursního soudu, tvrzenou, stěžovatel nepopírá. Co však se týče ponechání dle Šu 20 příd. zák., tedy tento předpis vlastníku žádného nároku na ponechání nezřizuje a tu je tedy výrok Státního pozemkového úřadu ponechání povolující skutečně konstitutivním a působí tedy proto teprv ex-nunc, pročež pouhá žádost za ponechání výpovědi teprv nevadí.